

български села и градове. По кйошковете вече успѣле да са появятъ гиздавите невѣсти съ своите трендафилови бузици и зъ чашата въ ржка, за да почерпатъ свежрете си и гостите си. На единъ изъ тия кйошкове, който билъ посланъ съ килимчета и ямболчета и по когото биле нарѣдени шарени вжзглавници, сѣдѣлъ съ скжрстосани крака, като турски кадия, дѣдо Либенъ. Дѣдо Либенъ пжшкалъ и брисалъ челото си, защото въ това време той тамамъ си билъ дошалъ изъ черкова и едвамъ успѣлъ да свали отъ главата си своята голѣма овча шапка; а отъ главата му са повдигала пара, като отъ котелътъ, въ когото бабите паратъ дрѣхите. Когато дѣдо Либенъ посѣди малко, то обикновено туря на главата си бѣло платнянно феслепце, което е поржбено съ ибришимъ, и сжблнча сжниятъ си контошъ. Освѣнъ контошътъ и шапката, дѣдо Либенъ носи кафези цвѣтъ шалваре, зелено елече и